

Traducător: **Anca Măgureanu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TOI + MOI. SEULS CONTRE TOUS

Copyright © 2014, 2026 Edisource – Éditions Addictives

This edition is published by arrangement with Addictives in conjunction with its duly appointed agents Books And More Agency #BAM, Paris, France.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

EMMA GREEN

tu + eu
împotriva tuturor

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Zece luni mai devreme

— Alma Lancaster și Vadim Arcadi.

Vocea răgușită, îmbibată de tutun și whiskey, înșiră numele perechilor formate pentru proiectul din primul semestru. Așezată în primul rând, îl ascultă cu evlavie pe domnul Abrams, care este la fel de impresionant prin prezență pe cât este prin voce — chiar dacă uneori trebuie să fac un efort ca să-i înțeleg accentul american puternic. Sacoul lui din catifea reiată trebuie să fi fost luxos înainte să ajungă fără formă, fără culoare și ros la coate. Chipul brăzdat de timp și obosit păstrează amintirile unei frumuseți trecute. Dar la anunțul unei asemenea sentințe, trebuie să-mi desprind ochii de la profesorul pe care-l consider deja un mentor... ca să mă uit spre fundul sălii.

Acolo unde stă întotdeauna Vadim Arcadi.

Sau, mai degrabă, acolo unde se leagănă pe scaun privind afară încă de la începutul anului universitar. Și el și-a întors privirea de la peisajul de care părea atât de absorbit, ca să mă caute din ochi. În timp ce ceilalți studenți din sală se ridică să se îmbrățișeze prietenos, să bată palma sau să se plângă de partenerul care le-a fost desemnat, Vadim mă măssoară din cap până în picioare cu ochii lui de un cenușiu spălăcit.

O privire imposibil de susținut.

În care se citesc deopotrivă farmecul insolent al acestui cuceritor al facultății și disprețul pe care îl poartă fetelor ca mine. Franțuzoaice. „Copii de bani gata.” Cei care nu au nevoie de o bursă. Cei care fac o facultate de film ca și cum ar merge într-o tabără de vară.

Cred că mă detestă.

Și mă întreb deja cum o să reușim să ne înțelegem.

Sau măcar să vorbim.

— Fără reclamații, fără schimbări de partener, fără plângeri, nu vreau să aud nimic. Nu mai sunteți la liceu, veți învăța să lucrați împreună. Nu veți face niciodată nimic de unii singuri în lumea asta de nebuni. Și nu sunteți puși împreună la întâmplare. Nimic nu e rodul întâmplării! Vreți să faceți film? Faceți! În orice condiții.

— Dar, domnule, colega mea din spate... încearcă Nicki Scott scâncind.

— Liniște! Aveți o oră la dispoziție să alegeți subiectul pentru un scurtmetraj și să mi-l prezentați. Dați tot din voi, puneți-vă sufletul în el. Ascultați, negociați, tăiați în carne vie. Nu vă lăsați călcați în picioare. Impuneți-vă ideile. Mă rog, dacă sunt bune. Dacă nu, mai căutați. Ați înțeles? Gata cu lamentările, Scott, la treabă!

— Da, domnule Abrams, cedează Nicki, acceptându-și soarta.

Leonard Abrams, artist ratat, dar profesor carismatic.

Semn distinctiv: și-a pus toată clasa la picioare în mai puțin de o lună.

— Arcadi, Lancaster, trebuie să vă iau de mână sau așteptați ca celălalt să facă primul pas? Hai, Romeo și Julieta, mișcați-vă. O oră! *Time is money!*

Vadim, vizibil enervat, își lasă scaunul să cadă pe toate cele patru picioare metalice, care se izbesc zgomotos de podea,

apoi se ridică în sfârșit și pornește cu pas târșăit spre primul rând, fără să-și ia ochii de la profesor. Niciunul dintre ei nu pare dispus să-și coboare privirea. Iar eu aș prefera să dispar decât să fiu trofeul acestei lupte de cocoși pierdute din start.

Dar Abrams renunță primul, probabil grăbit să iasă la o țigară. Vadim se lasă să cadă oftând pe scaunul liber de lângă mine și se afundă din nou în geaca de piele uzată. Se așterne o tăcere apăsătoare, încărcată de electricitate. Încerc să găsesc o replică inteligentă, dar mă trezesc absorbită de profilul lui deopotrivă copilăresc și viril.

Finețea trăsăturilor, textura pielii deschise la culoare, bronzate de soarele californian, nasul drept și aproape arrogant, buzele pline și conturate, cu excepția locului unde o cicatrice mică îi brăzdează gura. Și părul acela des, ondulat și mereu răvășit, care contrastează cu chipul lui de înger. Sub genele lungi și închise la culoare, ochii lui pierduți mereu în gol sunt de un cenușiu atât de deschis, încât par transparenți. Dar devin întunecați când îi întoarce brusc spre mine, cu sprâncenele încruntate de enervare.

— Am făcut primul pas, Chanel. E rândul tău.

Aruncă o privire batjocoritoare spre geanta vintage mare pe care am șterpelit-o de la mama. Mi-e rușine, deși nu știu prea bine de ce.

— Numele meu este Alma.

— Știu foarte bine cum te cheamă, Alma Lancaster.

— Atunci aș prefera să-mi spui pe numele mic, Vadim Arcadi.

— Iar eu aș prefera să lucrez singur. Dar în viață nu primești întotdeauna ceea ce-ți dorești. Ah, *pardon*, poate doar tu, Lancaster, spune el, imitând accentul britanic.

Deși vorbesc engleza fluent, accentul londonez moștenit de la tata continuă să facă din mine o străină aici, în Statele Unite. Ridic degetul mare spre Vadim, prefăcându-mă că mi se pare amuzant, și în acel moment surprind privirea amuzată

a prietenei mele Clémentine, franțuzoaică get-beget. Nu-i pasă deloc de accentul ei prost, ca de multe alte lucruri de altfel. Fină observatoare când vine vorba de viețile altora, trebuie să fi sesizat deja tensiunea aproape palpabilă dintre mine și partenerul meu.

Cinci propoziții schimbate și lumile noastre se ciocnesc deja.

E *mai mult* de atât.

Vadim mă intrigă, nu știu de ce. Mă sfidează și mă face să-mi doresc să aflu mai multe. Mă tulbură și mă face să-mi doresc să-i plac.

Mă atrage, dar, în același timp, mă face să vreau să fug.

Este pentru prima dată când îl văd lăsând laoparte aerul său misterios ca să facă o glumă. De altfel, e pentru prima dată când mi se adresează și nu cred că l-am mai văzut vreodată vorbind cu cineva, cu excepția cazurilor în care i-a provocat pe profesori – cei care au încercat, de bine, de rău, să-și impună autoritatea în fața lui. Și cu excepția tuturor fetelor din campus care au cedat farmecelor sale, dar cărora se pare că nu le-a promis nimic.

Aici e toată explicația.

De o lună, umblă zvonul că acest mare singuratic nu are nicio problemă să atragă fetele din universitate în garsoniera lui de la colțul străzii. Nici prieteni prea mulți nu are, doar câteva cunoștințe cărora le acceptă compania. Spre deosebire de mulți dintre noi, nu are nevoie să fie înconjurat de oameni ca să existe. Băieții din facultate se tem de el, dar se prefac că-l disprețuiesc ca să nu fie nevoiți să-l înfrunte. Fetele însă se împart în trei categorii când vine vorba de Arcadi. Cele îndurerate, deja refuzate, care umblă după el și pe care le respinge politicos, cu același joc de seducție care le-a făcut să cedeze și le lasă și mai dependente. Cele îndrăznețe, care speră să-i atragă atenția și pe care se prefac că le ignoră până când

o alege pe una dintre ele, în totală discreție. Și cele timide, ca mine, care nu au îndrăznit niciodată să-i vorbească.

Fie pentru că le-ar fi prea frică să fie respinse cu o simplă privire indiferentă, fie pentru că el nu face parte din lumea lor și pentru că educația le împiedică să treacă linia roșie.

Evident că îl remarcasem deja pe Vadim Arcadi.

La optsprezece ani și după o viață deja plină de numeroase călătorii și mutări ale părinților mei, nu cred să fi întâlnit vreun băiat de o frumusețe atât de neobișnuită. Dacă băieților de vârsta asta le place adesea să facă pe rebelii, Vadim nu are nimic în comun cu ei. Pare *stăpânit de o forță interioară*, de parcă doar el ar cunoaște secretele existenței.

Face pe codașul, dar pasiunea lui pentru cinematografie o depășește cu mult pe a noastră, a tuturor, la un loc. Iar în această universitate, unde majoritatea studenților provin din familii înstărite, el face notă discordantă, fără să se plângă și fără să încerce să ascundă acest lucru. Nu se știu prea multe despre el, dar toată lumea a ghicit că viața i-a lăsat deja cicatrice adânci.

Locuiește singur, chiulește regulat de la cursuri pentru activități despre care nimeni nu știe absolut nimic, conduce o camionetă rablagită, care nu are nimic din farmecul mașinilor americane vechi, iar unicul adult din viața lui este un negru mare și plin de mușchi care îl vizitează adesea în campus. Vadim Arcadi are tot ce-i trebuie pentru a stârni curiozitatea. Și mai are, fără să știe, tot ce-i trebuie pentru a stârni gelozia tinerilor de aici, cu vieți lipsite de griji și bine rânduite.

Iar eu sunt exemplul *perfect*.

Nu știu cum a aflat Vadim că sunt jumătate engleză, jumătate franțuzoică. Nu e genul care să se intereseze. Sau, dacă o face, procedează la fel de discret pe cât trăiește. Și nici eu nu sunt genul care să-și afișeze viața.

Discreția este, poate, singurul nostru punct comun.

Până în urmă cu două luni, locuiam într-un cartier de lux din Paris împreună cu familia. Datorită mediei mele excelente la bacalaureat, am obținut de la părinți un an de păsuire.

Pentru mine, să fac cinematografie e un vis. Pentru ei, e doar o toană.

Totuși, au acceptat să-mi plătească studiile la cea mai bună facultate de film, cea din Los Angeles. Ori faci lucrurile cum trebuie, ori nu le mai faci deloc, asta-i unul dintre principiile celor din familia Lancaster. Tata a profitat de ocazie ca să accepte o oportunitate profesională în California, perfectă pentru cariera lui, iar fratele meu își putea continua studiile universitare în limba engleză, un avantaj important pentru viitorul lui. Cum trecuseră câțiva ani de la ultima mutare, mama și sora mea ni s-au alăturat bucuroase.

Ne-am mutat cu toții în vara asta: tatăl meu, Edward, aristocrat englez ajuns magnat în domeniul imobieliarelor, cu agenții peste tot în Europa și în Statele Unite. Și-a dezvoltat o rețea de prieteni în toate colțurile lumii, fapt ce-i deschide

aproape orice ușă. E genul de cap de familie puțin prezent, exigent, dar iubitor. Genul de om pe care nu vrei să-l dezamăgești. De când mă știu, mi-am dorit întotdeauna să-i fiu pe plac.

Îl admir pe tata la fel de mult pe cât mă tem de el.

Mama, franțuzoica burgheză în toată splendoarea ei, care iubește luxul și care își revarsă iubirea asupra celor din jur, casnica ce își urmează soțul oriunde se duce de vreo douăzeci de ani, susținându-i cu entuziasm cele mai nebunești proiecte, suportându-i absența în schimbul confortului pe care el i-l oferă. E o soție devotată. O mamă-cloșcă. Un stâlp din umbră care ține familia pe umeri, stinge conflictele, alină suferințele și se sacrifică pentru fericirea fiecăruia.

O iubesc pe mama la fel de mult pe cât o compătimesc.

Fratele meu mai mare, Basile, care calcă pe urmele tatei și care, la cei douăzeci de ani ai săi, nu are niciun motiv să-și facă griji pentru viitor, ceea ce-i lasă destul timp să le facă zile fripte celorlalți între două cursuri de marketing despre care crede că știe deja tot. Dar care nu și-a făcut încă timp să afle cine este, dincolo de fiul de familie bună care se așteaptă toți să fie.

Fratele meu mai mare mă exasperează la fel de mult pe cât mă înduioșează.

Și sora mea mai mică, Lily, de doisprezece ani, copilul pe care l-au avut la bătrânețe, pentru că mama se plictisea, iar tata a crezut de cuviință să-i dovedească soției sale, în ciuda tuturor lucrurilor, că o iubește și că ține la familie mai mult decât la afaceri. Acest copil i-a surprins pe cei din familia Lancaster mai mult decât și-ar fi imaginat. Este cu totul diferită de fratele și de sora ei. Indisciplinată, năzdrăvană, cu suflet de artist și mintea liberă, nepăsătoare la presiunile familiei, cu un gust înăscut pentru fericire curgându-i prin vene. Rățușca cea urâtă cu un farmec irezistibil, care obține întotdeauna totul.

Sora mea mă obăsește la fel de mult pe cât o invidiez.

Prin urmare, am la dispoziție un an, nici măcar o zi în plus, să le dovedesc părinților că sunt făcută să muncesc în lumea filmului, că pot să-mi găsesc un loc și pot să-mi construiesc un nume în această industrie. Că sunt capabilă de mai mult decât filmele de nuntă sau de Crăciun pe care le creez de când am primit prima cameră cadou. Un an universitar înainte ca tata să mă trimită înapoi în Franța ca să învăț o meserie „adevărată”. Sau ca mama să mă sfătuiască să mă mărit cu un tânăr care îmi va asigura traiul, fără să fie nevoie să-mi caut altă carieră decât cea de soție și mamă.

Le respect pe femeile care fac această alegere, dar viața asta nu e pentru mine.

— Nu-ți place să fii judecat, dar exact asta faci tu acum cu mine, nu-i așa? Îi arunc eu lui Vadim. Nu mă cunoști.

Încerc să-i susțin privirea ostilă.

— Ce te face să crezi că vreau să te cunosc?

— În orice caz, va trebui să lucrezi cu mine, indiferent că-ți place sau nu.

— S-ar putea să-mi placă, Lancaster. Depinde de tine...

Îmi șoptește aceste cuvinte, iar zâmbetul lui în colțul gurii mă tulbură. Nu-mi place asta.

— Numele meu mic e Alma. Și ce-ar trebui să fac?

— Am putea începe prin a o șterge de aici. Nu pot să lucrez în hărmălaia asta. Uită-te la ei, ce entuziasmați sunt la gândul de a face film ca oamenii mari. Vor doar să se facă plăcuți de Abrams. Și prietena ta franțuzoaică se uită la noi ca la două ciudățenii...

— Faci mereu totul altfel decât ceilalți și ai vrea să nu se uite lumea la tine? Ești bine, reușești să te împaci cu propriile contradicții?

Mă privește în tăcere, uimit de replica mea.

— Mai avem doar trei sferturi de oră. Vii sau nu, Alma?

Se ridică fără să aștepte răspunsul meu și e deja în pragul ușii. Rucsacul aproape gol îi atârnă de degetele lungi și se leagănă singur precum pendulul unui orologiu care-și pierde răbdarea. Ochii lui cenușii mă provoacă să ies din sala de curs imediat.

Încă așezată pe scaun, ezit să mă ridic pentru un timp care mi se pare o eternitate, până ce Clémentine se lipește de spatele meu, mă cuprinde în brațe și îmi șoptește la ureche:

— Fugi! Ce mai aștepți?

— Nu știu. Permisivitatea?

— Ți-o dau eu. Hai, șterge-o până nu se satură. Și sună-mă diseară!

— Diseară? Ce tot spui? Voi fi aici când se întoarce proful!

— Sigur că da, mai vedem noi.

Iar zâmbetul ei malițios mă împinge spre ieșire.

Clémentine este cea mai bună prietenă a mea, sufletul meu pereche, sora mea geamănă. E versiunea mea roșcată, cu ceva mai multe forme și mult mai puține limite. E dublura mea cu spirit de aventură. Plasa mea de siguranță. Drăcușorul de pe umăr care-mi spune mereu să îndrăznesc. Și îngerașul mereu gata să mă ridice când sunt la pământ.

Ne cunoaștem încă de la grădiniță și am învățat în aceeași clasă la școală, în aceeași bancă, chiar și în anii în care am plecat să locuiesc în străinătate. La un moment dat, am crezut că ai mei o s-o adopte, atât de mult stătea la noi, iar părinții ei, divorțați și foarte ocupați, păreau să se resemneze cu acest gând... La liceu, ne-am ales același profil ca să nu ne despărțim. A făcut-o fără să crâcnească. După bacalaureat, a trebuit să o anunț cu inima strânsă că părinții mei erau de acord să mă trimită la L.A. Mi-a răspuns cu toată spontaneitatea, dar în cel mai serios mod posibil: „Când plecăm?”

Cu Clémentine D'Aragon nu există niciodată probleme, ci doar soluții. E dictonul ei preferat. Și așa m-a urmat și în această aventură, după acordul părinților ei, care și-au încredințat alor mei singura fiică, fără să clipească. Clem a preferat să-și ia o cămăruță în campus decât să vină să stea cu noi, oficial „ca să ne ofere intimitate” – exact contrariul a ceea ce ne-a obișnuit în toți acești ani. Neoficial, ca să fie independentă.

Fără îndoială că ține la familia Lancaster mai mult decât la a ei, dar știe să păstreze distanța. Ai putea crede că are vreun interes, că e superficială, dar este incredibil de isteată. Iese întotdeauna din situații imposibile și singura ei ambiție este să trăiască de pe o zi pe alta, profitând de ce se poate, fără să-și atragă necazuri.

De altfel, nu e prea interesată de cinematografie. Să zicem că nu mult mai mult decât de restul lucrurilor. Celei mai bune prietene ale mele îi place *total*, dar în doze mici. Nu are o pasiune adevărată, ci o capacitate uimitoare de adaptare. Oriunde merge, se integrează perfect în peisaj, își face prieteni și se simte ca peștele în apă, în timp ce eu încă mă mai întreb dacă să fac sau nu pasul cel mare.

Clémentine este mereu cu un pas înainte. Nu știe încotro se îndreaptă, dar știe că va reuși.

Ador asta la ea.

Și o grămadă de alte lucruri. Faptul că suntem luate drept surori fiindcă amândouă avem pistrui. Că se plânge că pielea ei de roșcată nu se bronzază, în timp ce a mea devine aurie încă de la începutul verii. Cum cântă, tot timpul fals, dar de două ori mai tare decât restul lumii. Cum petrece ore în șir verificând atent conținutul farfuriei sub privirea ofensată a mamei, pentru că nu suportă coaja roșiilor coapte. Cum jură că nu o să aibă niciodată copii, dar spune asta în șoaptă, pentru că se teme să nu fie pedepsită și să se trezească cu două perechi de gemeni. Cum se plânge de cele patru sau cinci kilograme *in plus*, în timp ce îmi termină cartofii prăjiți. Și

cum îmi spune că sunt prea proastă ca să văd cât sunt de frumoasă.

Cred că o admir la fel de mult pe cât mă admiră ea pe mine.

Poate că asta e cheia prieteniei noastre atât de frumoase.

— E cineva acasă? oftează Vadim, mișcându-și mâna prin fața ochilor mei care se uită în gol.

— Hă, ce?

— Nu știu unde ești, Lancaster, dar cu siguranță nu aici cu mine.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

— Întoarce-te la curs dacă nu vrei să fii aici.

— Gata, morocănosule, sunt aici! Ce crezi, că o să mă pun pe plâns fiindcă stăm pe iarbă în loc să fim la curs? Că lucrăm aici sau acolo, e totuna.

— Atunci poți să-i spui mâinii tale drepte să nu mai smulgă toată iarbă din jur...

Dau drumul pumnului de iarbă ruptă care mi se scurge printre degete și bat ușor pământul răcoros cu palma, de parcă asta ar ajuta la repararea gazonului. Îmi întind picioarele încercând să mă relaxez, dar adevărul este că nu știu ce caut aici.

Nu știu cum să-i vorbesc.

Și nici măcar cum să fac să-l privesc.

Și mai ales, habar nu am ce o să-i prezentăm domnului Abrams peste patruzeci de minute. Așa că încerc din nou să mă fac comodă. Mă întind, sprijinindu-mă într-un cot, cât pe ce să cad pe spate, renunț și mă ridic la loc, apoi îmi îndoi picioarele turcește și încep să mă joc cu șireturile.

— Mâna ta dreaptă a luat-o de la capăt. Nu te relaxezi niciodată, hm? mă tachinează Vadim cu blândețe. Ce ai?

— Ți-am spus că nimic!

— Ba da, ești încordată, te preocupă ceva. Nu-mi place asta. Mi-e teamă că o să te pui pe bocit și că va trebui să te consolez.

Nu știi dacă glumește sau nu, iar schimbul de priviri durează prea mult.

— Am iubit, să știi. Timothy.

— Știu. Tim Wallace, căpitanul echipei masculine de baschet. E incredibil cum poate cineva să fie atât de înalt și atât de nesemnificativ în același timp. Dar vă potriviți foarte bine, voi doi.

Zâmbetul acesta blestemat care reapare.

— E înalt, da. Cu cel puțin un cap mai mult decât tine. Și n-ar face parte din echipa universității dacă ar fi atât de prost pe cât pretinzi tu. Dar și tu te potrivești foarte bine cu prejudecățile tale.

L-am cunoscut pe Tim înainte de începerea anului universitar, prin intermediul familiilor noastre. Tații noștri au lucrat împreună în trecut, iar mama nu refuză niciodată o cină de socializare. A fost, de asemenea, o ocazie să-mi prezinte un alt student care să mă ajute să mă integrez. Și băiat chipeș, pe deasupra. Sănătos, sportiv și musculos, cu o educație pe măsură. Fratele meu super protector se gândea probabil că un iubit înalt de doi metri ar fi ideal ca să mă apere. Sau, la alegere, să mă supravegheze îndeaproape.

După două seri, una la familia Lancaster, cealaltă la familia Wallace, Tim mi-a arătat campusul pustiu în luna august, în compania lui Clémentine. Apoi m-a invitat oficial să ieșim, doar noi doi. După un film la cinema și o plimbare cu mașina, m-a lăsat în fața casei și m-a sărutat pentru prima dată.

Patru întâlniri – protocolul fusese respectat pe deplin.

În realitate, Clémentine îl plăcea pe Tim mai mult decât mine, dar mi-a mărturisit asta abia după și și-a găsit repede cu ce să se consoleze. Cred că țin la el: e un băiat de treabă, atent, vesel, foarte popular la universitate și înconjurat de mulți prieteni. De ceva mai bine de o lună, petrecem momente plăcute împreună, îmi împrumută jacheta lui mult prea mare pentru mine când mi-e frig, mă face să râd și sărută destul de bine. Nimic altceva de scos în evidență deocamdată. Nu am chef să mă îndrăgostesc. Îmi convine povestea asta simplă fără mari emoții; nu am personalitatea pasională a lui Clémentine și țin să mă dedic studiilor. Să reușesc. Să-mi fac un viitor.

Semn că indoctrinarea marca Lancaster a funcționat de minune în cazul meu.

— Deci, ce subiect ai vrea să tratăm? continuă partenerul meu, nerăbdător.

Vadim se uită fix la mine ducându-și stiloul la buze. Revin cu picioarele pe pământ.

— Un sportiv de performanță care se accidentează prostește cu o zi înainte de finală? ironizează el. Trebuie să i se amputeze piciorul, viața îi este distrusă, începe să se drogheze și devine un gunoi al societății pentru că nu știe să facă nimic altceva decât să bată mingea?

— Foarte amuzant. Sau un pseudoartist genial care crede că dacă poartă o geacă de piele și chiulește de la ore e un dur, dar se smiorcăie ca un puști când nu primește partenerul care-i convine lui?

Îl privesc de sus, iar el râde pe sub mustață.

— Nu-i rău, dar am ceva și mai bun! O fată care trăiește într-o colivie de aur, pe care vor să o mărite cu forța, dar care se îndrăgostește nebunește de profesorul ei arătos, cu douăzeci de ani mai mare decât ea, care o să-i dea papucii în ziua în care o să fie dezmoștenită? plusează Vadim, mândru de el.